

Dosarul nr.3ra-1359/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Jud: L. Holevițcaia)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: L. Pruteanu, V. Buhnaci, M. Guzun)

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Galina Stratulat
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Serviciul Fiscal de Stat, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei din 22 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Serviciul Fiscal de Stat și s-a menținut hotărârea din 29 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 17 februarie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 25 noiembrie 2016, Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău a emis actul de control nr. 5-677648, potrivit căruia s-a constatat că Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” a comis mai multe abateri de la prevederile fiscale, printre care diminuarea impozitului, întocmirea neconformă de declarații și altele.

Reclamantul a menționat că, pe unele aspecte ale controlului, au avut loc anumite deficiențe de comunicare, în sens că nu s-au solicitat actele relevante, nu s-au solicitat explicații din partea Societății cu Răspundere Limitată „Darialon” pe unele chestiuni incluse în act ca încălcări.

Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” a notat că în actul de control, inspectorii au indicat că întreprinderea a dedus la cheltuieli rebut de marfă în sumă de 126 552 lei în 2013, în sumă de 293 120 lei în anul 2014 și 1 129 638 lei în anul 2015. Astfel conform Instrucțiunii Hotărârii nr.22 din 3 septembrie 1996, cu privire la aprobarea normelor perisabilității naturale a mărfurilor alimentare și nealimentare la întreprinderile de comerț de toate formele de proprietate din Republica Moldova și a instrucțiunii privind aplicarea lor, în norma perisabilității nu sunt incluse tot felul

de pierderi ce se formează ca rezultat al stricării mărfurilor. Totodată inspectorii au specificat că trecerea la pierderi a perisabilității naturale poate fi efectuată numai după inventarierea mărfurilor în baza calculului întocmit și aprobat în conformitate cu pct.9 din instrucțiunea menționată.

Reclamantul a considerat că abordarea expusă de inspectorii în actul de control este eronată, deoarece normele privind perisabilitatea naturală a mărfurilor alimentare și nealimentare, aprobate prin Hotărârea Consiliului Colegial al Departamentului Comerțului nr.22 din 3 septembrie 1996, nu sunt aplicabile în scop fiscal.

În acest context, reclamantul a subliniat că, din anul 2005, art. 24 din Codul fiscal a fost modificat, prin introducerea alin. 13, potrivit căruia deducerea reziduurilor, deșeurilor și perisabilității naturale se permite în limitele aprobate anual de către conducătorii întreprinderilor.

Prin urmare, reclamantul a remarcat că casarea și deducerea legumelor și fructelor indicate în act au fost efectuate în strictă conformitate cu prevederile art. 24 alin. (13) Cod fiscal, însă, inspectorii nu au solicitat prezentarea actelor aferente, limitându-se la interpretarea Hotărârii Consiliului Colegial al Departamentului Comerțului nr.22 din 3 septembrie 1996.

Reclamantul a relatat că limitele de casare au fost stabilite în fiecare an de administratorul companiei, totodată pe parcursul anului au fost întocmite acte de casare, iar la sfârșitul fiecărui an au fost efectuate inventarieri și întocmite actele de rigoare.

Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” a considerat neîntemeiată concluzia expusă în actul de control, precum că nu ar avea dreptul de a trece la pierderi sumele de rebut, deoarece nu depozitează marfa mai mult de 15 zile. În acest sens, reclamantul a explicat că păstrarea mărfii în depozit depinde de mulți factori, inclusiv de cantitatea procurată, cererea la această marfă în perioada concretă, acțiunile concurenților. Astfel reclamantul a remarcat că există sistematic situații când datorită unor erori la anticiparea cererii, sau datorită reducerii prețului de către concurenți, marfa se păstrează și câte o lună și în mare parte se alterează. Reclamantul a afirmat că inspectorii nu au solicitat actele ce confirmă încasările și inventarierile, limitându-se la ordinele administrației de stabilire a limitelor de deduceri pentru perisabilitate.

Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” a notat că conform actului de control inspectorii au indicat că contrar prevederilor art. 24 alin. (1) din Codul fiscal, agentul economic a trecut la cheltuieli saci în valoare de 30 833 lei în anul 2013, 485 979 lei în anul 2014 și 294 371 lei în anul 2015, fiind procurați în cantități mari, o parte în bucăți, cât și în kilograme.

Astfel reclamantul a indicat că nu este de acord cu concluziile inspectorilor fiscali, deoarece potrivit Standardelor Naționale de Contabilitate nr. 3 privind componența consumurilor și cheltuielilor întreprinderii, cheltuielile de ambalare, inclusiv valoarea ambalajului constituie cheltuielile comerciale ale întreprinderii. Potrivit pct. 17, 18 din Standardele Naționale de Contabilitate nr. 3, în componența cheltuielilor perioadei de gestiune se includ inclusiv cheltuielile comerciale, care sunt definite ca cheltuielile produselor finite, mărfurilor și serviciilor și cuprind

cheltuielile de ambalare, inclusiv valoarea ambalajului și materialelor de ambalat, salariul muncitorilor ocupați cu ambalarea produselor, mărfurilor.

În acest context, reclamantul a subliniat că, în activitatea sa, unele categorii de marfă (cartofi, pepeni verzi) se achiziționează în sac sau containere, dar se comercializează în saci. Sau, sacii în care marfa a fost cumpărată sunt mai mari/mici, și atunci le reambalează așa cum dorește clientul. Totodată reclamantul a menționat că în unele cazuri marfa se alterează parțial, ambalajul original se murdărește, și atunci ambalajul original se desface, marfa se resortează și se reambalează în saci noi.

Astfel, reieșind din specificul activității de business desfășurate de companie, reclamantul a considerat că, în cazul deducerii cheltuielilor ce țin de ambalaj, sunt întrunite prevederile art. 24 alin. (1) din Codul fiscal, acestea fiind cheltuieli ordinare și necesare desfășurării activității.

De asemenea reclamantul a remarcat că la momentul efectuării controlului, inspectorii au ignorat explicațiile acestuia precum că în acea perioadă trecea în alt depozit și eronat au concluzionat faptul că, la momentul efectuării controlului, reclamantul nu dispunea de stocuri de marfă și sacii procurați nu se aflau în soldul contului 211 al evidenței contabile. Cu privire la acest fapt, reclamantul a specificat că contractul de locațiune nr. 29/01 din 29 ianuarie 2016 a depozitului din str. Calea Basarabiei 42 mun. Chișinău, a fost reziliat începând cu 1 noiembrie 2016. Însă, deoarece nu a reușit să elibereze depozitul în timp 1-a folosit câteva zile. De altfel, faptul rezilierii contractului a fost indicat și în actul de control, iar însăși controlul propriu-zis a fost efectuat în perioada 11 noiembrie -25 noiembrie 2016.

Reclamantul a susținut că în pofida argumentelor aduse prin dezacordul la actul de control nr.5-677648, Serviciul Fiscal de Stat a emis decizia nr. 111/P/1a din 23 ianuarie 2017, prin care a decis a încasa următoarele sume: - 292 080 lei, 702 lei, 32 078 lei, 13 451 lei, 22 800 lei, 225 493 lei, 717 lei, în calitate de impozite diminuate; - 75 336 lei, 157 lei, 48 867 lei, 32 lei, în calitate de penalități; - 87 624 lei, 20 681 lei, 7 840 lei, 67 642 lei, 7 000 lei, 717 lei, în calitate de amenzi.

Totodată reclamantul a invocat că, decizia nr. 111/P/1a din 23 ianuarie 2017, precum și dispozițiile nr. 062017021419 și nr. 062017021418 din 14 februarie 2017 cu privire la suspendarea operațiunilor la conturile bancare contravin prevederilor legislației fiscale, în special art. 248 al Codului fiscal.

În opinia reclamantului, nu au fost respectate exigențele normative impuse față de decizia și dispozițiile din speță, la emiterea fiind ignorate și prevederile art. 11, art. 239-240, art. 247 Cod fiscal.

Solicită Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” anularea deciziei nr. 111/P/1a din 23 ianuarie 2017 asupra cazului de încălcare a legislației emisă de Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău; anularea dispozițiilor nr. 062017021419 din 14 februarie 2017 și nr. 062017021418 din 14 februarie 2017 privind suspendarea operațiunilor la conturile bancare emise de Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău.

Prin hotărârea din 29 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea fost admisă parțial. A fost anulată parțial decizia Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău nr. 111/P/1a din 23 ianuarie 2017 în partea cap. I, lin. lin. 1, 3, 4, 5, 6; cap. II, lin. 1, 3; cap. III, lin. 1, 2, 3, 4, 5. Au fost anulate dispozițiile

nr.062017021419 din 14 februarie 2017, nr.062017021418 din 14 februarie 2017 privind suspendarea operațiunilor la conturile bancare. În rest, acțiunea cu privire la anularea deciziei în partea aplicării sancțiunilor în sumă de 702 lei -impozitul pe venit din salariul diminuat în anul 2014 și sancțiunii în mărime de 171 lei - contribuții de asigurare socială de stat, a fost respinsă (f.d. 165-171, vol. II).

Prin decizia din 22 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Serviciul Fiscal de Stat și s-a menținut hotărârea din 29 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 226-228, vol. II).

La 9 iulie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 230, vol. II).

La 17 august 2018, Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs împotriva deciziei din 22 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțare unei hotărâri privind respingerea acțiunii.

Recurentul Serviciul Fiscal de Stat, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea deciziei contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Recurentul a menționat că conform actului de control, Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” a dedus la cheltuieli rebut de marfă în sumă de 126 552 lei în 2013, în sumă de 293 120 lei în anul 2014 și 1 129 638 lei în anul 2015.

Astfel recurentul a specificat că instanțele de judecată incorect au constatat că Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” întemeiat a atribuit la deduceri cheltuieli în legătură cu perisabilitatea naturală a mărfii returnate de către cumpărători în temeiul facturilor fiscale, deoarece pct. 22 din Standardelor Naționale de Contabilitate prevede că costul vânzărilor se ajustează cu valoarea contabilă a mărfurilor și/sau produselor returnate de la cumpărători în perioada de gestiune în care acestea au fost vândute.

Prin urmare recurentul a specificat că în contabilitate, operațiunile privind returnarea mărfurilor se reflectă după recunoașterea de către vânzător a reclamației înaintate de cumpărător cu semnarea obligatoriu a procesului-verbal privind returnarea mărfii, motivul returnării, cantitatea mărfii, factura eliberată de cumpărător, factura fiscală eliberată de vânzător.

Recurentul a susținut că marfa returnată de către cumpărători, care a fost atribuită la deduceri de către Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” ca perisabilitate naturală în limitele aprobate anual de către conducătorul întreprinderii nu a fost recunoscută în cadrul controlului ca perisabilitate naturală, din motivul că marfa dată a fost luată la evidență în circulația generală a depozitului, însă nu s-a păstrat la depozit.

Cu referire la art. 24 alin. (13) Cod fiscal aplicat de către instanțele de judecată la examinarea cauzei, recurentul a recomandat ca normele pentru deșeuri, pierderi tehnologice, precum și cele de perisabilitate naturală să fie determinate de o comisie formată din specialiști în domeniul respectiv, care va efectua calculele necesare în baza documentației tehnico-economice, iar ulterior acestea să fie aprobate de conducătorul unității.

Recurentul a notat că valorile materiale care au constituit pierderi supranormative nu pot fi deduse în scopuri fiscale, deoarece ele nu se conformează prevederilor art. 24 alin. (13) Cod fiscal.

La 10 septembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Societății cu Răspundere Limitată „Darialon”, informându-o că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 16 octombrie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Darialon” a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Serviciul Fiscal de Stat, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră în termen recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat la 17 august 2018, din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 22 mai 2018 a fost expediată în adresa părților la 9 iulie 2018 (f. d. 239, vol. II), iar conform copiei plicului se confirmă faptul că recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel la 16 iulie 2018 (f.d. 19, vol. III).

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în

fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind

cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Serviciul Fiscal de Stat este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. c) Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (2), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Serviciul Fiscal de Stat a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat se consideră inadmisibil.
 Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
 Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Galina Stratulat

Nicolae Craiu